

ENTRE EQUINOCCIS I SOLSTICIS

Aquest any, la primavera ha fet entrada en una ciutat una mica trista i notablement enlletgida. La poda al zero dels plàtans urbans ha demostrat d'una manera dramàtica que Barcelona necessita els arbres, que són el seu vestit de gala. Els llargs carrers de l'Eixample, amb els arbres reduïts a la nuesa de bastons, ensenyen una arquitectura més aviat pobra de volada i ocasionen una estranya depressió de l'ànim.

En aquesta època, els arbres (si els deixen fer) rebroten i comencen a treure fulla, anticipen l'alegria del bon temps; en pocs dies, el brancatge s'omple d'una verdor tendra que arriba a ajuntar-se d'una vorera a l'altra i forma voltes llarguïssimes, d'una gran bellesa. La llum del sol, filtrada per les fulles, pren una agradable suavitat i els ciutadans recobren el vell gust de passejar.

Però ja s'ha vist que la poda ha canviat el quadre. I el cas és que es tracta d'una poda polèmica, s'han alçat veus —generalment tímides— expressant dubtes sobre si era necessària, o remarcant que ha estat excessiva. Algú ha recordat que hi ha carrers de Londres amb arbres que no s'han podat mai i que gaudeixen de bona salut i d'una magnífica presència. La gent, per a formular aquests planys, sol recórrer a les «Cartes al Director» que publiquen diaris i revistes, buscant la discreció i el recer. Sembla com si aquest punt de l'arbrat barceloní fos molt delicat, una mena de matèria municipal secreta que cal tractar amb pinces. El cert és que no prospera cap campanya de premsa encaminada a preservar aquesta riquesa pública, i dic riquesa en molts sentits. Tot al més, quan hi ha qui s'atreveix a denunciar una tala estúpida i difícil de justificar sota el prisma de l'interès general, s'obté la promesa que els arbres seran substituïts, i aleshores assistim a l'espectacle d'aquests miserables pals plantats a terra, uns mànecs d'escombra que sovint moren ofegats per l'asfalt i el ciment.

Diuen que un prohóm de molt relleu en època recent va expressar la seva personalíssima opinió que els arbres feien que una ciutat quedés provinciana i que, per tant, a ell no li agradaven. Ara es pot veure, en el curs d'un assaig general realitzat amb una diligència inusitada en el sector de les obres o treballs públics, com és una ciutat amb els arbres reduïts a la pura fusta. Si encara queden partidaris d'aquest desolat panorama, hauríem de procurar que s'estessin quietos.

El Passeig de Gràcia passa pels moments més crítics de la seva història i no fa gaire semblava una zona devastada. Després, han començat a aflorar les amples voreres i, per uns moments, va estendre's la impressió que ho salvaríem, que comptat i debatut la gran avinguda quedaria bé. Una il·lusió que va durar poc, perquè les pluges van posar en evidència un mal anivellament o un deficient ajustatge de les rajoles i es formen bassals que fan perdre molta categoria a la realització del projecte. A més, els antics vicis tornen pels seus furs, i els transeunts vam ésser testimonis d'un fet allucinant: mentre grups d'obriers posaven rajoles a tota pressa, avançant cap al xamfrà amb el carrer d'Aragó, una cantonada més amunt, davant mateix del cinema Savoy, uns altres obrers alçaven el paviment acabat pocs dies abans i furgaven el subsòl amb pales, formant aquells munts de terra que ens són tan familiars. De manera que ja es pot vaticinar el destí de les belles rajoles: seran esbotzades amb constància i regularitat pels distints serveis de llum i força, aigua, gas i drenatge en general, i substituïdes per unes altres que, amb el temps (i a causa dels problemes normals de fabricació) aniran perdent dibuix i canviant de color, amb la qual cosa el Passeig de Gràcia no serà pas tal com el desitgem. Però ens quedarà el consol de donar vida a una indústria que ocuparà braços i proporcionarà prosperitat, circumstància que a nosaltres, encara que només sigui com a espectadors, ens ha d'acontentar desinteressadament.

L'altre vici que prova de revifar-se és el de l'estacionament automobilístic. No he cregut mai que la flota rodada de la ciutat es resigni a perdre per les bones uns espais tan amples i seductors. Si ho fa, si accedeix a resignar-s'hi, serà ben bé per força. Actualment, en aquesta fase crítica, els conductors exploren la situació, proven fins on poden arribar i hi ha un estira i aflluixa entre ells i els representants de l'autoritat. Treballo a tocar del Passeig de Gràcia i veig cada dia els intents dels avançats en aquesta lluita: deixen el cotxe dissimuladament i quan el guàrdia els crida l'atenció, fan el sorprès i fingeixen que no se saben avenir que se'ls regategi lloc allí on abunda tant. De moment, perden la partida i es retiren amb posat de ressentits. ¿Però què passarà quan els aparcaments subterranis tinguin assegurada plaça plena? Els aficionats a la profecia tenen aquí una ocasió d'arriscar poc i de lluir-se molt.